

A két férfi: Asszonyok, fazekat!
Tálat, kis tányért vegyenek.
Asszonyok, itt a Vas megyei cserépedény,
Asszonyok, fazekat!
Kicsiket, nagyokat, rózsásat, csinosat.
Fazekat! Asszonyok! Fazekat!

Duettben kiabálják: Itt a Vas megyei cserépedény, asszonyok, fazekat!

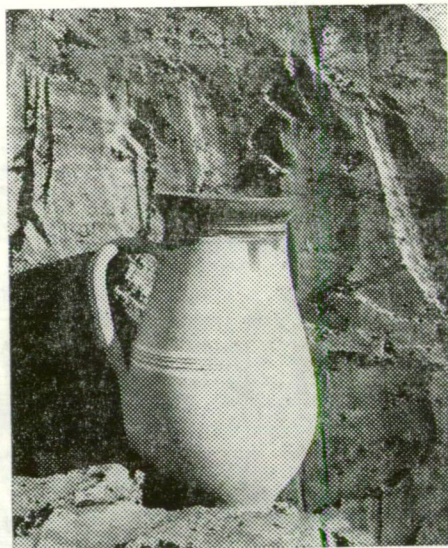
Megérkezik a szekér egy régi udvarra, s elkezdődik a vásár. A két árus dobálni — pakolni — kezdi a földre a cserepeket, ezzel is reklámot csinálva „törhetetlen” portékáiknak.

Terményért adjuk! — mondják a cseréparusok a szomszédokból hirtelen oda-
gyűlt asszonyoknak, embereknek, akiknek zsákjából gyorsan kerül búza, rozs, kuko-
rica, kinek mije van, hány edényre van szüksége.

Van persze, aki pénzért veszi az edényeket. A szekértulajdonos; az árus a földre
dobott cserepeket felállítja, s csizmás lábával táncolni kezd rajtuk — bizonyítva
ismét az edények törhetetlenségét —, s kezében az ostor botjával ütöget egy csere-
pet, s mellé kiabálja:

Asszonyok! Hegyi korsó, boroskorsó! Asszonyok!

— bizonyítván, ez is törhetetlen.

Őrségi, pityerszeri házak, a múltbéli életet idézik, ahol a cserépedényeknek min-
dig megvolt a helye, funkciója.

Egy elhagyott tornác könyöklőjén egy bugyigakorsó.

Egy faágon száradó öntözőkanna.

Egy ház udvarán, köcsögfa: három tejesköcsöggel.

Mint megannyi régi tárgy, emlék.

(Mezőtúr, az Agyagipari Szövetkezet műhelyében vagyunk.)

Fiatalkorú kezek gyors egymásutánja.

Egy asztalnál, négy fiatal lány tányérok belsejére írják.

A kamera tovább halad. Egy másik fiatal korsót, megint egy másik tálat korongol.